

IZABRANE PRIČE

NALET

Šta bi trebalo da napraviš od života? Da se pripremiš da umreš, bar tako kažu oni mrtvaci što ih čitaš na prvoj godini, kao i jezivi guru devojčine sestre ako ti je devojka Kasi, kao što meni jeste. Prilično sam siguran. Osnovno je da odeš toliko daleko od vlastitog sopstva da uopšte nema veze kad umreš jer se to već dogodilo, od svega si se već oprostio. Ali da budem iskren, ja nemam toliko vremena. Rak jaja (terapeut mi kaže slobodno ga tako zovi, a isto mi kaže i ginekološkinja, kako zovem svoju onkološkinju da bih je zezao), tako da jeste, rak jaja se raširio, nije mi više samo na levom jajetu već po celom telu. I na mozgu, tako da ne bih nužno poverovao u sve ovo. Samo što nemam pojma šta je smrt, pa kako onda da se priprelim za nju? I cela ta priča o besopstevnosti, šta ako to uopšte nije poenta? Kako takav jeziv guru može nešto da zna?

Kao što kažem, glavno je što nemam vremena, niti energije. Samo kad ovo kucam moram da dremnem praktično posle svake rečenice, što je za mene super ovih dana, da vam kažem iskreno. Tako da se ja ne pripremam za smrt već za svoj Poslednji Nalet Energije, što je zapravo medicinska činjenica. Nekoliko dana ili čak sati pre nego što odapneš (terapeut mi kaže slobodno tako reci, samo prihvati sve kako jeste) umor najednom izvetri iz tebe i napuniš se onim što te je ranije ispunjavalo. Kažu da ti to možda mozak is-pumpava sve svoje hemikalije pre nego što se odjavi i odjednom možeš da govoriš ako nisi mogao ili da se dobro najedeš ako nisi jeo ili šta već.

Evo kako ja to zamišljam. Na žurci si ili u kafiću ili tako negde, ali si totalno skenjan jer devojka koja ti se sviđa (Kasi, u mom slučaju) nije tu i drugar je ispušio travu koju je trebalo da подели s tobom, a aromatizovani rumovi koje si popio kod kuće da uštediš kin-tu u izlasku nimalo te ne hvataju i kapiraš da ćeš sedeti u ćošku i besno buljiti u bedne morone ostatak večeri ili ćeš možda otići do diskonta i kupiti desetak čoko-rolata i zapaliti kući da se izvališ na kauč i gledaš maraton serijala *Doktor Hu*. Ali odjednom kreće tvo-ja pesma, ona što ima odličan bas, i rum te hvata i Kasi se pojavljuje i uzima te za ruku i vuče te usred žurke i skačeš i vrtiš se kao malo dete ili kao oni derviši što to rade da se približe Bogu. Razlika je samo što kad ples stane, tebe više neće biti, paf.

Mrzim da plešem plus zašto bih baš tako iskoristio Poslednji Nalet Energije? Stavljam to na Fejs da čujem šta ljudi misle iako je to obično depresivno. Rekli su, kao ja bih ustao rano i gledao izlazak sunca ili ja bih napisao pismo svim posebnim ljudima u svom životu ili ja bih najzad sebi oprostio ili ja bih otišao i grad i grlio nepoznate ljude i govori im da je život dragocen ili ja bih opljačkao banku ili ukrao ponija iz dečjeg zoo-vrta ili se uradio fribejs kokainom i đipao dok mi srce ne stane ili šta već. Mnogi su rekli da bi tako trebalo da živimo sve vreme, kao da nam je svaki trenutak poslednji, a ja samo što im nisam rekao da to neće ići. Mislim, jeste, slobodno ti pokušaj sebe da ubediš da ti se život može završiti svakog trenutka, ali nećeš poverovati u to, nećeš sve dok ti jedno jaje ne ode

i ne budeš mogao da sedneš a da se ne onesvestiš ili da jedeš a da se ne zadišeš. Pokušaj to da zamisliš, hajde. Mislićeš da jesi, ali nisi.

Gotovo svi koji imaju decu rekli su da bi tako proveli Poslednji Nalet, s decom, što mi je dalo ideju. Još imam desno jaje, a na njemu nema raka, u stvari ginekološkinja mi kaže da je superzdravo, da dodatno šiba spermice da nadoknadi ono jaje što su mi odsekli. Plus nisam bio na zračenju nekoliko nedelja i uspeo sam da izdrkam nekoliko puta, tako da bi nova sperma dole trebalo da je spremna. Nisam rekao Kasi iako je bila ovde tri puta ove nedelje i jednom mi je malo uvalila jezik kad me je poljubila da se pozdravimo što ne bi smela jer više nemam imuni sistem, ali ko ga jebe. Zapravo, jesam joj ispričao za Nalet. Zaplakala je, što je valjda najveće loženje u univerzumu, kad devojka plače zbog tebe, pa mi se malo digao, što ne zvuči kao da je bogzna šta, ali jeste. Ali nisam joj rekao kako planiram da iskoristim Nalet. Mora da bude spontano. Ili će pristati ili neće. Kad krene Nalet, ustaću i otići da je nađem, pa ćemo videti.

Možda ću i to staviti na Fejs. Devojke, ako vam tip priđe i pita vas da li mogu da vas napumpam pre nego što umrem, to mi je jedina šansa da poživim, šta biste rekly? Mada, kad ga tako sročim, zvuči nekako jadno. Možda je cela zamisao loša, možda ne bi trebalo da tako potrošim svoj Nalet. Možda ne bi trebalo da unapred odlučiš šta ćeš s Naletom sve dok ti on ne Naleti, pa pustiš da ti energija kaže kako da ga iskoristiš. Kao kad se rodiš i počneš da vrištiš i onda da sisaš, ne zato što si tako planirao već

ISTISKIVANJE

Njoj treba dete. Postoji protivteža svemu, neko je jednom rekao, ili je trebalo da kaže, protivteža vremenu provedenom s osobom na samrti jeste vreme provedeno s tek rođenom osobom. Kvaka je u tome da Gretina rođena deca, sve troje odrasli i u stabilnim vezama, nemaju dece. Vodila je računa da im ne pridikuje, suzdržavala se i od najmanje primedbe koja bi u njima mogla pobuditi grižu savesti ili kajanje zbog nevoljnosti da izrode potomstvo. Postajalo joj je jasno koliko je bezuman bio taj pristup. Vreme je da ih pritisne. Greta ustaje i leže svakog dana osećajući se neispunjeno. Zašto ne bi i oni?

Zasad, u svakom slučaju, nema unučeta kojem bi mogla da pohita nakon još jedne brutalne noći s vremešnom, nezdravom i gotovo natprirodno nezahvalnom svekrvom. Gretina najbolja opcija je novi sin ćerke njene prijateljice Lusi. Greta ga je videla samo na fotografijama – bezbradi, tamnokosi dečaćić – što joj daje opravdanje da nepozvana svrati i lično ga upozna. Ponedeljak je, dan kad Lusi menja ćerku. Vredi svratiti tog jutra bar nasumično.

Ali niko ne izlazi da otvori kod Lusi. Greta zvoni, potom kuca, potom prolazi kroz kapiju s bočne strane i odlazi iza kuće, ne zato što očekuje da će tamo zateći Lusi i dečaka već zato što nema plan B, nema drugu ideju kako da se uteši i skrene sebi pažnju. Trebalo bi da ide kući i da još jednom pokuša da popuni svekrvinu prijavu za kućnu negu, ili svekrvinu prijavu za zdravstvene pogodnosti, ili svekrvinu prijavu za poreske olakšice za bolesne i nesposobne, da usput svrati i preda svekrvin uzorak urina i da kupi još pe-lena za odrasle i još varikine i još suplemenata, pod pretpostavkom da se setila da ubaci

u torbu kupon za neki od njih, ali ubeđena je da će se zbog tih zadataka zakucati u drvo, konkretno, u veliki, goli kesten na uglu ulica Rojal i Osmu. Već je to zamislila, ne jednom. Usred skretanja ulevo na Osmu, glumi da ima napad aneurizme. Presamićuje se, pritiška gas, proleće kroz cvetnjak i zabija se u ogromno deblo. Baš tužno, ali verovatno nije patila.

„Lusi nije kod kuće.”

„Molim? Da?” Greta pokušava da utvrdi odakle dolazi glas.

„Videla sam da je davno otišla.”

„Ah.”

Na stražnjem tremu susedne kuće stoji mlada žena, otprilike godina kao Gretino najstarije dete. Drži vrcavu bebu u naručju. Kako se približava, propinjući se da vidi preko žive ograde, Greta primećuje da je beba, iako je žena crvenokosa i bledog tena, azijskog porekla. Verovatno Kinez. Toliko je napuštenih devojčica. Baš je plemenito kad ih usvoje.

„Ja sam Lusina prijateljica”, govori Greta. „Kakvo divno dete. Mislim da je to divno.”

„Divno?”, govori žena.

„To što ste učinili. Što ljudi poput vas čine.”

„Ljudi poput mene?” Te reči su mogle da izraze uvređenost, ali nisu. Radoznala, eto šta je ta žena, reklo bi se.

„Mislim što ste tako pomogli”, govori Greta. „Imam prijateljicu koja je usvojila bebu s fetalnim alkoholnim sindromom. Kakav teret. Ne teret, ali...” Trlja čelo. Glavobolja je ne prolazi. „Koliko joj je godina?”

„Petnaest meseci mu je.”

Mladić izlazi na trem i staje pored žene. Azijac. Korejac? Otac. Pogrešna priča.

Greta pita: „Mogu li da malo uzmem vašeg sina?”

Dvoje mladih roditelja se zgedaju. Istovremeno, spuštaju pogled ka detetu. Šta im je osnovni nagon kao roditeljima? Da dele ili štite? Možda im je prerano da zasigurno odrede.

„Samo na trenutak?”, govori Greta. „Samo na trenutak?” Uzalud se trudi da ne zvuči očajno.

Čovek nešto mrmlja ženi na korejskom, kako Greta pretpostavlja. Žena klima glavom. Izgleda da je ponovo trudna, stomak joj izobličuje plave pruge na belom džemperu ili bele pruge na plavom džemperu, kao što kažu da gravitacija izobličuje geometriju prostora vremena. Greta će preduzeti sve što može, sve sem fizičkog napada, da spusti ruku na tu izbočinu. Komešanje, trepet novog života – ošamućena je od želje.

Čovek silazi s verande i prilazi joj. Dolazi do žive ograde, grabi punu šaku granja i razmiče ga da Greta može da se provuče. Greta se poginje i zakoračuje u prazninu, ali tesno je. Preteško. Gretu obuzima panika da neće uspeti, da će joj se bol iza očiju zacrniti i progutati je. Migolji se napred, ali da li uspeva? Potrebna joj je pomoć, da je neko gurne otpozadi, i sad joj se čini da se to događa. Gotovo kao da se ponovo rađa, odnosno, upravo kao da se rađa. Rađa se. Brutalna svetlost i nešto je gura ka njoj, istiskuje je iz guste tame kao što se koštica istisne iz šljive.

Reči nisu dovoljne. Prvo iskustvo, iskustvo novorođenčeta, ispostavlja se kao bezmalo sasvim imuno na uplive jezika. Greta i dalje zna, u nekom smislu, da je bila Greta, ali ta spoznaja postaje maglovita s vremenom, kao što biva sa snom kako dan odmiče. Dži-Hvan je njeno novo ime, odnosno njegovo. Dži-Hvanov stariji brat mu neumorno ponavlja ime. Kad Dži-Hvan bude mogao da ga kaže – imaće osamnaest meseci i izgovaraće ga kao „Ču-On” – više neće biti neko drugi. Biće samo on i nastaviće da to bude sve dok ne dosegne granice svojih sposobnosti da to podnese.

OTVORENA

Strah od smrti je šesti na listi, ali je zapravo jedini strah, tako da su svi strahovi taj. Strah od letenja, primera radi, koji je na prvom mestu. Zašto bi se iko plašio letenja ako ne misli da se može srušiti? Ili broj dva, od javnog govora. Vratite se u vreme kad smo bili pleme negde, a u nas su zurile oči lavova ili vukova, čopor nečeg gladnog što bi da te pojede. I od visine i mraka, to je očigledno. I od bliskosti, gde te je strah da ćeš nestati.

Zato sam zaključila, ako se ne budem plašila smrti, neću se plašiti ničega. Da bih se oslobodila Karla morala sam samo da prevaziđem taj jedan jedini strah. Tu si se onda pojavio Ti.

Čudno je i nekako lepo pre svega što me je Karl upoznao s Tobom. Njegov tata je verovao, a iako Karl nije, sačuvao je Knjigu, gadnu i zlatne boje, iz nekog motela. *U svemu imamo nevolje*, pročitala sam, sedeći na ve-ce šolji dok su mi naočare maglile od tuša, *ali nam se ne dosađuje*. A zatim: *I ovo se smrtno obuče u besmrtnost*. To se radi kroz veru, shvatila sam, što je bespomoćnost. Ne mogu da učinim ništa, dakle spasena sam. Smrtna sam, dakle besmrtna. Nosim u sebi Tvoju smrt, dakle vaskrsnula sam s Tobom svakog treća dana svakog dana zauvek. Ništa od toga nije moguće, dakle istina je.

Sam Karl me je naučio kako da verujem, na čudan način. Karl je, što bi se reklo, duhovni preduzetnik, što znači da zarađuje novac tako što veruje da će ga zaraditi. Stvar je u tome što mu baš i ne ide dobro. Ne zarađuje, a to je zato što ne veruje u sebe, a to je zato što ja ne verujem u njega, zbog čega me ponekad udari heftalicom ili bušačem za papir. To jeste, udarao me je, sve do sinoć kad si mi Ti pomogao da ga ostavim.

Između Luke i Jovana u primerku Karlovog tate, nalazi se slika Tebe na krstu. Vojnici su se vratili da Ti slome noge, da Ti prekrate muke, ali Ti si već mrtav. Da bi se uverili, probadaju Te kopljem i iz Tebe kuljaju krv i voda, to jeste, ljudsko i božansko u Tebi. Svaki put me privuče ta rana u Tvojim slabini, nalik na usta, što na neki način i jeste, budući da mi se obraća. Zavirujem u nju, u Tvoje telo, isto kao što zavirujem u svoje telo kad ga Karl otvori, kao onda kad mi je rascepio čelo do beline, odnosno lobanje. Postoji samo unutra i spolja, nema razloga da se potresamo.

Karl me je stigao u predvorju kad sam izašla iz lifta. U torbi sam imala Knjigu i još svega nekoliko stvari, između ostalog i crvene gaćice koje sam nosila prve noći s njim.

„Umreću”, rekao je.

Rekla sam: „Možda.” Mada, sad kad razmislim, da li zapravo umiremo čak i kad umiremo?

„Ubiću te”, rekao je.

Rekla sam: „Možda. Oдох ja.”

I otišla sam. S poslala sam autobusom otišla kod Sindi, koja me je primila dok ne nađem stan. Sedele smo sinoć i pile čaj kao da smo obične dve devojke, što i jesmo. Ona se najviše boji napuštanja, što je broj dvadeset, mada bi trebalo da bude više na listi, zar ne? Jadni Karl. Nadam se da ćeš i njemu pomoći. Molim Te, pomozmi mu.

Na jedanaestom mestu je strah od cveća, što je čudno, ali valjda čak i cveće može da ubije ili bar ljudi mogu da poveruju u to. Ljudi mogu da poveruju u bilo šta. Na devetnaestom mestu je strah od Tebe, što je šašavo, jer Ti si razlog zašto ne moramo ničeg da se bojimo. Iako je, naravno, takođe tačno da nas možeš ubiti kad god poželiš, i hoćeš. Šta god da me ubije, to ćeš biti Ti.

VIA NEGATIVA

Pišem vam kako bih dodatno objasnila današnji (prilično bremenit) porodični sastanak. Izvinjavam se ako sam delovala naprasito, što bih rekla da jesam budući da sam bila naprasita. Zahvalnost za negu koju vi i vaše osoblje pružate mom mužu prevazilazi moju sposobnost da je izrazim. Ne verujem da mogu bolje od toga.

Moj muž je, takođe, očigledno preopterećen onim što se događa u njemu i ostaje osujećen kad pokuša da to izrazi. Spomenuli ste juče da je Mario „zamahnio” na nekoga (pretpostavljam da je reč o gospođi Prendergast?) ko se preterano zanimao za njegov čokoladni kolač. Uveravam vas da Mario nikad nije pokušao da udari nikog u životu, a svakako ne za ovih dvanaest godina koliko ga poznajem. On je pacifista, nežan preko svake mere. Svi ljudi, a među njima i naše dvoje mlade dece, kriju svoju patnju od njega da ga ne bi gledali kako pati. Da li bi sve ovo trebalo da napišem u prošlom vremenu? Da li je Mario drugi čovek nakon nesreće? Ne vidim smisao u bavljenju tim pitanjem.

Izvestili ste, prilično nadmeno, rekla bih, da ste uspeli da nagovorite Marija da prestane psovati. Niste bili te sreće da nagovorite gospodina Volasa da prestane vikati „baaaaam!” svakih minut-dva ceo dan, primećujem, niti ste uspeli privoleti ćelavu damu (ne mogu da joj se setim imena) da nam više ne popuje o bolestima zuba. Osim pločice pored table s ključevima službe obezbeđenja, malo je čvrstih dokaza o „isceliteljskoj misiji Isusa Hrista” vaše institucije i na tome sam vam zahvalna. Ima li pak nekakve blage pobožnosti u vašoj opsednutosti skrnavljenjem?

Kao što znate, Marijeva glavna psovka ovih dana jeste „jebem ti boga i sranje”. Da li sam ja jedina koja se divi efikasnosti tog prestupa spram tri velika tabua: seksualnog, verskog i izlučevinskog? Razumem da ta fraza, pa čak još više nedavna „u pičku božje materine”, zasigurno teško pada osetljivijim članovima vašeg osoblja. I meni teško pada, naročito ako Mario ne izgovori ništa drugo tokom posete.

Ali, kao što sam tvrdila na sastanku, smatram da bi Mariju trebalo dopustiti, zapravo ga podstaći, da i dalje psuje. Izvinjavam se zbog načina na koji sam to sročila („govnar” je termin kojem retko pribiegavam), ali imam čvrst stav u vezi sa tim. Tvrdili ste da je njegovo psovanje „kognitivni poremećaj”, da ima „katastrofalan” uticaj na njega, da ga pretvara u zatočenika neopravdano negativnog i pasivnog odnosa prema sopstvenom stanju. Ali to su besmislice. Psovanje ubija bol. Dokazano je (proverila sam) da ublažavanje psovke umanjuje njenu analgetičku moć. Zameniti Marijevo „jebem” sa „izem” jednako je što i zameniti oksikodon aspirinom. I ja bih pokušala da nekog udarim.

Nepodnošljivo je to što čoveka ume da snađe. Verujući su to već rekli, a sad i moj muž govori isto, ili barem to pokušava. Zamislite to kao put vernika, kao *via negativa* (i to sam proverila). Zamislite da se Mario probija ka božanskom tako što navodi sve ono što nije Bog. *Neti neti*, kao što se u Indiji navodno kaže. Jebeš ovo, jebeš ono.

Da li će nešto preostati kad završi? Kako to da znam?

Kad sam ga sinoć uspavljivala, stariji od naša dva sina upitao me je: „Kako Marija i dalje boli noga kad je više nema?” Moj muž nikad nije želeo da dečacima bude „tata” ili „tatica”, ne pitajte me zašto. Uglavnom, nisam umela da mu odgovorim, ali mi je palo na pamet kasnije da je fantomski bol bezmalo paradigma patnje. Bol je fizički izraz gubitka. Bol je naše odsustvo koje se obrazuje u nama. „Njegovo telo je usamljeno bez svoje noge.” To bi bilo dobro. Zašto nikad ne mogu da se setim pravog odgovora u pravom trenutku?

Primera radi, umesto da vam danas kažem „jebi se polako”, trebalo je da kažem: „Setite se da izraz 'biti na mukama' ima veze s krstom, s raspećem. Setite se da je čak i Isus planuo pošto je visio nekoliko sati.”

Da, usamljeno. Jebeno usamljeno. Osetite li kako to „jebeno” širi, oslobađa?

Imali ste dug i težak dan, s ovakvima kao ja. Zašto ne biste pokušali? Samo izgovorite.

IZ DNEVNIKA DOKTORA DANKANA MAKDUGALA IZ HEJVERHILA U MASAČUSETSU

18. oktobar 1906.

Otpremio još jednog psa na vagu u ambaru jutros, šugavo stvorenje što je uznemiravalo Karltonovo stado. Pogodio tačnu dozu ovoga puta, tako da je mešanac brzo izgubio potrebu da se opire. Ponovo je vaga mirovala u trenutku smrti.

Bezmalto se potvrđuje da pas ne poseduje duševnu tvar, što me naravno ne oslobađa odgovornosti da se postaram oko njegovog ukopa. Da nemam savesti svoje, oslonio bih se na Merinu priliku što se skriva iza muslina da mi tu savest obezbedi.

Ovčetina za večeru, malo prepečena, ali podnošljiva.

19. oktobar 1906.

Otišao u Dorčester da se ponovo sretnem s vrsnim lekarom u sanatorijumu i zatražim samo još jednog tuberana. Nije voljan.

Odlučio da odbacim ishode Predmeta br. 4, u dijabetičarskoj komi, zbog problema s vagom i zbog postupaka onih nametljivaca što su se zatekli kad je naposljetku izdahnuo. Predmeta br. 6 takođe, tuberkuloznog bolesnika što je preminuo pre nego što smo se pripremili za njega. Ostaju četiri dobra predmeta, iako je prvi i dalje najvaljaniji u pokusnom smislu, a njegov gubitak dvadeset jednog grama u trenutku smrti nam je najpouzdanija procena težine duše.

20. oktobar 1906.

Ponovo me muči lumbago. Kad ostanemo bez tela, da li još možemo osetiti bol? Toliko pitanja preostaje.

21. oktobar 1906.

Nastavak jučerašnjih razmišljanja: kakvim mehanizmom duša napušta telo? Kroz koju duplju ili uz pomoć kojeg isparenja? Kakav se opit može smisliti da bismo to ispratili?

Mali Džohanson mi ponudio leglo kučića, ali odbio sam. Vaga mi, nažalost, nije dovoljno precizna da zabeleži toliko sićušnu dušu. Sem toga, čak i stvorenje lišeno duševne stvari zaslužuje svoj vek na svetu.

Jagnjeći kotleti i ostatak Merinog izvrnog sulca od nane.

22. oktobar 1906.

Da se duša ne sastoji od etera, te je stoga bestežinska, može se zaključiti iz činjenice da je eter jednoobrazan i nerazdvojiv na zasebne celine, dok je kod ljudskih bića deljivost i jedinstvenost sasvim suštinska osobenost.

Još jedan pas danas, da potvrdim ishode. Retriver, verovatno čistokrvni, s takozvanim „duševnim“ očima. Bolestan, ali nedostatno – injekcije bile potrebne. Ponovo, vaga nije zabeležila promenu kad je stvorenje podleglo.

23. oktobar 1906.

Strpljenje, strpljenje. Dr L. je pisao da primećuje kako se u trenutku smrti sfinkter i mišići karlične prečage opuštaju i da se iznenadna promena težine može stoga objasniti izbacivanjem urina i izmeta. Istakao sam, uz sve dužno poštovanje, da ni u jednom od mojih šest slučajeva nije došlo do stolice, te da bi takvo izlučivanje svakako ostalo na vagi, kao što se zbilo s kapljom ili dve urina koju je svaki predmet ispustio.

24. oktobar 1906.

„Hipoteza o duševnoj stvari zajedno s opitnim dokazima postajanja takve stvari.“ Meri se podsmeva mom predloženom naslovu, kao što se podsmeva svakom očitovanju mog istraživanja. Nju ne sputava neznanje, te mora da je u pitanju veća mana tvrdoglavosti.

25. oktobar 1906.

Pretpostavljajući na trenutak da je duša veličine tela koje nastanjuje, onda je duša, teška dvadeset jedan gram, a veličine čoveka, manje gustine od atmosfere koja okružuje zemlju, pa se uzdiže bez smetnje.

Poslednji nacrt rukopisa za Udruženje poslat današnjom poštom.

26. oktobar 1906.

Ponovo san, Predmet br. 1, ali nekako i Meri ovoga puta. Čudno jer je Predmet br. 1 bio daleko flegmatičnije naravi od moje melanholične Meri. Dok je njemu trebalo četiri sata da umre, njoj je bio potreban samo minut, nedovoljno dugo za mene da je ubedim u verodostojnost svoje teorije i tako je uverim da njena smrt neće biti smrt. Probudio se uplakan bez razloga.

27. oktobar 1906.

Još jedared navalio na Meri posle doručka jutros. Ako duša nema tvar, šta će otpremiti čoveka iz njegovoga samrtnoga tela? Može li praznina zapremiti ličnost? Može li ništa biti nešto? Meri se okrenula, čutke, ka sudoperi, ali dopuštam sebi da smatram da sam ostvario napredak.

Slanina od leđa s Karltonove svinje.

(S engleskog preveo Igor Cvijanović)